

A szfinx, akinek nincs titka

Egy délután a Café de la Paix teraszán ültem, elnézve a párizsi élet ragyogását és züllöttségét, és vermutom mellett eltűnődve a gőg és a nyomor előttem elvonuló különös panorámáján, amikor egyszer csak hallottam, hogy valaki a nevemen szólít. Megfordultam és Lord Murchisont láttam magam előtt. Nem találkoztunk az egyetemi éveink óta, körülbelül tíz éve, megörültem tehát a viszontlátásnak és melegen kezet szorítottunk. Oxfordban nagyon jó barátok voltunk. Kimondhatatlanul szerettem őt, mert nagyon jóvágású, nagyon szellemes és nagyon becsületes volt. Azt mondogattuk róla, hogy ő lenne a legjobb fickó, ha nem mondaná ki mindig az igazat, de azt hiszem, hogy voltaképpen még inkább csodáltuk őt őszinteségéért. Úgy láttam, hogy alaposan megváltozott. Nyugtalannak és zavartnak látszott, mintha valami kétség bántaná. Tudtam, hogy a ma divatos szkepticizmusról szó sem lehet nála, mert Murchison megcsontosodott tory volt, s oly szilárdan hitt Mózes öt könyvében, mint a felsőházban. Arra következtettem tehát, hogy egy nő lehet a do-logban, és megkérdeztem tőle, megnősült-e már.

– Nem értem eléggé a nőket – felelte.

– Kedves Geraldom – szóltam –, a nők szerelmet akarnak, nem megértést.

– Nem tudok szeretni bizalom nélkül – válaszolt.

– Azt hiszem, valami titok van az életedben, Gerald – kiáltottam fel –, mondd el, mi az!

– Kocsizzunk egyet – felelte –, itt nagyon sokan vannak. Nem, ne sárga kocsit, akármilyen más színűt – amott az

a sötétzöld jó lesz – és néhány pillanat múlva lefelé ügetünk a boulevard-on, a Madeleine felé.

– Hová menjünk? – kérdeztem.

– Oh, mindegy, ahová akarsz! – felelt rá –, menjünk egy étterembe, a Bois-ba, ott megebédelünk, aztán elmondasz majd mindent magadról.

– Először rólad szeretnék valamit hallani – mondtam.
– Mondd el a titkodat.

Elővett a zsebéből egy kis, ezüstkapcsos szattyánbőr tárcát és a kezembe adta. Kinyitottam. Női fénykép volt benne. Magas, karcsú nő volt, révedező nagy szeme és kibontott haja különös mód festőivé tette. Mintha egy látnok lett volna. Dús préembe volt burkolózva.

– Mi a véleményed erről az arcról? – szólt Gerald –, őszinte arc?

Figyelmesen szemügyre vettem. Mintha olyan ember arca lett volna, akinek valami titka van; de hogy ez a titok jó-e vagy gonosz, azt nem tudtam megmondani. A szépsége rejtelmes szépség volt – olyan, amely a szó szoros értelmében lelki és nem kézzel fogható szépség – s az alig észrevehető mosoly, amely ajkai körül játszadozott, sokkal finomabb volt, semhogy igazán édesnek lehetett volna mondani.

– Nos – kiáltott Gerald türelmetlenül – mi a véleményed?

– Cobolyprémes Gioconda – feleltem. – Mondj el mindent róla!

– Nem most – szólt –, majd ebéd után – és más dolgokról kezdett beszélni.

Amikor a pincér hozta a kávé és a cigarettát, emlékeztettem Geraldot ígéretére. Felkelt a székéből, kétszerháromszor fel s alá járt a teremben, azután belesüppedt egy fotelbe, elmondta a következő történetet:

– Egy este – mondta – lefelé sétáltam a Bond Streeten öt óra tájban. Rémes kocsitorlódás volt, s a közlekedés csaknem leállt. Kis, sárga hintó állt szorosan a járda mellett, amely valamiért magára vonta a figyelmem. Ahogy elhaladtam mellette, az az arc tekintett ki belőle, amelyet ma délután mutattam neked. Nyomban megigézett. Egész éjszaka rá kellett gondolnom és másnap is, egész álló nap. Fel s alá bolyongtam azon a szerencsétlen utcán, fürkésző pillantást vetve minden kocsiba és várakozva a sárga hintóra, de szép ismeretlenemet nem tudtam megtalálni és végül már-már azt hittem, hogy álom volt csak. Körülbelül egy hét múlva Madame de Rastailnál vacsoráztam. A meghívó nyolc órára szól, de még fél kilenckor is a társalgóban várakoztunk. Végül kinyitotta az inas az ajtót és Lady Alroyt jelentette be. Az a nő volt, akit kerestem. Nagyon lassan lépett be, olyan volt, mintha szürke csipkés holdsugár lett volna, és végtelen gyönyörűségemre nekem kellett őt az asztalhoz vezetnem. Miután leültünk, egészen ártatlanul megjegyeztem:

– Ha nem csalódom, minap láttam kegyedet a Bond Streeten, Lady Alroy. – Nagyon elsápadt és halkán így szólt hozzám:

– Kérem, ne beszéljen olyan hangosan, még meghallják.

– Ez a rossz kezdet szerencsétlenné tett, és vakon belemerültem a francia színdarabok fejtegetésébe. Ő nagyon keveset beszélt, mindig ugyanazon a halk, dallamos hangon s mintha folyton attól félt volna, hogy valaki hallgatózik. Szenvedélyesen, esztelenül beleszerettem. A legsóvárgóbb kíváncsiságra ingerelt az a titok, amelynek meghatározhatatlan légköre körülengte őt. Amikor távozóban volt, a vacsora után igen hamar, megkérdeztem tőle, meglátogathatom-e. Tétovázott egy pillanatig,